

Odchody (závěr)

Jaksi taksi

Když člověk ještě dýchá, tak opět chybí slova,
Když srdce staré rány připomíná znova,
Stále nerozumí a neví, jen trochu méně se už směje,
Bojí se, co bude dál a přesto k tomu spěje,
V duši uklizeno, stěží pohled klopí kamsi k zemi,
Hodně prožil avšak co je štěstí, stále ještě neví,
Opět nic nemá a snad proto vášeň, neříká mu „pane“,
Je to ironie, že věří v to, co se ještě stane,
O chvíli věčného návratu téhož se mi zdálo,
Život jako dar, jehož vážíme si málo,
Rozum říkal jak radno žít,
A pravý opak radil cit,
Tak mnoho otázek a málo času,
Naslouchat blízkým a jejich hlasu,
Který z nich mi dobře radil,
Už je to jedno snad jsem dobře vsadil,
Někdo říkal, že mráz pálí,
A že je lepší nevědět,
Snad splnil jsem několik přání,
Těžko šlo poznat celý svět,

Rád bych žil a knihy všemožné, četl nebo psal,
Ohněm rozpálených kamen, ještě na chvíli se hřál,
V povrchní době, která bude vždycky,
Z velkých slov, zbydou jen věty vyřčené lakonicky,
V této chvíli stojíme na prahu, zkusíme štěstí? - chce to jen o
dvahu,
Chce to jen odvahu, chce to jen...